

CULTURA I IMATGE...

Potser respondre a aquestes preguntes no sigui cultura...

Potser descobrir les raons que porten a un pintor a renunciar a determinats colors no té importància. O sí?

Però aleshores què és la cultura?

Anar una vegada a la setmana al cine a veure més imatges?

Veure aquests reportatges pretesament socials on importa més una imatge que mil raons?

COMENÇA L'ESPECTACLE

Quan va començar la Segona Guerra Mundial?....

Molt bé, només li falten dues preguntes per aconseguir el pot.

IMPACTE TV. Avui, VIURE AL RAS. Imatges promocionals, de nit una vella borratxa vomita sobre un caixer automàtic.

Un senegalès és apallissat per tres bandarres de la burgesia.

INFORMES D'ACTUALITAT. Dones torturades.

Primers plans de rostres ferits, colpejats, sanguinolents.

Després la víctima a contrallum i veu distorsionada, explica: em va lligar al llit i amb l'encenedor va cremar-me la cara davant els meus fills...

Plano molt curt de cara cremada.

Última pregunta, si l'encerta guanya els tres mil euros de: Els Savis de la Història.

Atenció: pot dir-me per ordre de major a menor els tres camps d'extermini nazi on hi van morir més jueus?

Temps!

La pantalla alterna entre el neguit del concursant i imatges de camps de concentració amb piles de morts.

Aquesta és la única escletxa que li ha quedat a la cultura per entrar –no ja al cap sinó a les cases- de la població. La seva pròpia banalització. La seva rendició incondicional.

Per què l'inici de la segona guerra mundial?

No hi ha raons històriques, polítiques, econòmiques, perquè es fan i desfan aliances dintre d'un mateix conflicte?

Quin paper se'ls hi dona als jueus per convertir-se amb els cadells d'Europa? Per què?

Per què una vella va borratxa pel carrer, de nit, vomitant?

Li agrada o potser no te família o potser els serveis socials no són capaços d'ajudar-la el mateix dia en que el govern a fet un nou pressupost pel Ministeri de Defensa?

Es pot explicar i corregir l'agressivitat de l'home que crema a la seva companya? Existeix encara el funcionament arcaic de la por, que ens immobilitza davant del perill? Ha de ser sempre ella qui a de justificar per què no va marxar?